

А віхола за плечі обійме...

Наталія Дзюбенко-Мейс

А віхола за плечі обійме.
Ото іще не наліталась взимку...
Такий смутний прощальний полонез.
Все буде добре. Не ридайте, Скрипко...

І срібні струни на собі не рвуть,
Тепло прийде, коли пора настане.
А віхола погасне й мимохіть
Переросте у радісні органи.

І годі дослухатися... Тремкі
Сі прядива нестерпного чекання.
Не плачте, Скрипко... Хоч такі гіркі...
Такі смутні мелодії кохання...

Як пори року, світу і світів,
Їм дорогі хвилина, нота кожна.
Осінні перегони золоті
Весняні квітування переможні.

І ця зима - прощай, не повертай!
Так швидко тане поміж нами крига,
Цвіте верба і пахне молочай
В передчутті останньої відлиги.

Бо сонячний смичок уже бринить,
В плакучих вербах і промерзлих липках
За хмарами просвічує блакить,
І тиша як ріка. Не плачте, Скрипко...
Наталія Дзюбенко-Мейс